

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Monsignor Andrej Einšpieler.

„Kdor svojih slavnih prednikov ne časti,
njih vrlí naslednik biti ne zasluži.“
Slomšek.

Pred petimi leti praznoval je slavnoznani koroški rodoljub, Andrej Einšpieler, svojo sedemdesetletnico; a le najbližji znanci in prijatelji čestitali so takrat slavljencu. Slavnosti, kakeršno so priredili Slovenci očetu Bleiweisu ob njegovi sedemdesetletnici in kakeršno bi bil gotovo zaslužil tudi A. Einšpieler, ki ga po vsej pravici imenujemo „očeta koroških Slovencev“, ni bilo. Radostno se je torej sprejela vest, da hočejo Slovenci zamudo popraviti in ob priliki zlate svete maše, koja bude obhajal A. Einšpieler dné 21. avgusta v Svečah na Koroškem, vsemu svetu pokazati, da časté svoje slavne možé, svoje velezaslužne prvorbitelje.

Da-si je blagonsno delovanje Einšpielerjevo znano ne le po vsem slovenskem, temveč tudi daleč po slovanskem svetu, dozdeva se mi vendar umestno, da ob tej priliki poda „Slov. Narod“ svojim čitateljem, če tudi le površno sliko tega za vse, osobito pa za koroške Slovence velezaslužnega rodoljuba.

Porodil se je Andrej Einšpieler dné 13. novembra l. 1813. v Svečah v Spodnji Rožni dolini pri „Mežnarji.“ Oče mu je bil mežnar ali cerkovnik in ob jednem tkalec. Takratni župnik v Svečah, Herker, pri kojem se je Andrejček z drugimi fantiči učil zraven krščanskega nauka tudi pisati, brati in računati, — kajti šole še takrat v Svečah ni bilo, — spoznal je Andrejčkovo bistro glavo in ga spravil v Celovške šole, kjer ga je deloma sam podpiral, deloma svojim prijateljem priporočal. Kakor še dandanes večina slovenskih dijakov, imel se je tudi Andrej mnogo boriti. A z bistro glavo, odločno voljo in neupogljivim pogumom, — lastnostmi, koje so odlikovale mladga Andreja in ga dičijo še danes, — premagal je vse ovire in zapreke. Leta 1835. stopil je, srečno dokončavši gimnazijske šole v bogoslovsko semenišče v Celovci. Po dovršenem tretjem letu bil je dné 6. avgusta l. 1837. v mašnika posvečen in pel pred 50 leti prvo sv. mašo. L. 1838. nastopil je dušno pastirstvo in v 8 letih služil na dvanajstih, večidel nemških mestih za kaplana. L. 1846. postal je kaplan na mestni župniji v Ce-

lovci, koja službo je opravljal 6 let. L. 1852. bil je imenovan profesorjem verozakona in slovenskega jezika, iz kojega je položil l. 1855. izpit na Dunajskem vseučilišči pri slavnem Miklošiči, na novoustanovljeni realki v Celovci. Dosluživši svojih 30 let, stopil je l. 1882. v stalni pokoj, kojega mu Bog daj uživati zdravemu in krepkemu še mnogo let v prid in slavo nam in domovini slovenski.

Po teh kratkih životopisnih črticah oglejmo si plodonosno in velezaslužno delovanje Einšpielerjevo. Na cerkvenem polji stekel si je, ne glede na to, da je 14 let kaplanoval in 30 let vestno opravljal službo verozakonskega profesorja, posebne zasluge s svojim izvrstnim peresom. Vsakemu po slovenskih krajih službujočemu duhovniku dobro znan je Einšpielerjev „Slovenski Prijatelj“, ki je izhajal od l. 1856. do 1883. Marsikaterega duhovnika sem že slišal hvaliti izvrstne te pridige, mej kojimi se posebno odlikujejo „lavretanske.“ Tudi „kerščanski katoliški nauk“, ki sta ga spisala sicer dva vrla kranjska duhovnika, ki pa je le po zaslugi Einšpielerjevi kot priloga „Slov. Prij.“ od 1864.—1873. leta prišel na svetlo, je tak, da boljšega in natančnejega krščanskega nauka menda nema noben narod. Krasna knjiga je nadalje: „Jedro krščanskega nauka“, koja je izdal l. 1872. S temi in še z drugimi spisi obogatil je Einšpieler cerkveno slovstvo in si tako pridobil velike zasluge na cerkvenem polji. Mnogo več pa, kakor z navedenimi spisi storil je Einšpieler za utrditev katoliškega duha mej Slovenci, za njih pravno odgojo in narodno probujo s tem, da je z drugimi rodoljubi ustanovil „družbo sv. Mohorja“, na koja dandanes z velikim ponosom gleda ves narod slovenski. Misel stvariti to društvo je sicer Slomšekova, a izvel jo je Einšpieler. Einšpieler je bil prvi predsednik in vodja odboru in društvu, in ko se je l. 1860. društvo spremenilo v družbo, bil je izvoljen blagajnikom in podpredsednikom, kar je še dandanes. Einšpielerjev trud, Einšpielerjeva požrtevalnost postavila je družbo na tako trdne noge, da je ne bodo podrli, če Bog da, tudi najhujši napori sovražnikov. In ko bi Einšpieler ne imel nobene druge zasluge kakor to, narod slovenski bi mu moral biti hvaležen na veke.

V listu „Šolski Prijatelj“, ki ga je Einšpieler izdajal od l. 1852. do 1855., priobčenih je mnogo

njegovih izvrstnih pedagoških spisov; mej njimi je posebno znamenit spis: „Tonček v šoli“ v II. letniku (l. 1853.) Einšpieler je jeden izmej prvih slovenskih pedagogov, ki so posebno priporočali nagledni pouk in poudarjali njegovo važnost. — Einšpieler ima torej tudi za slovensko šolstvo velike zasluge. Največje zasluge pa si je pridobil na političnem polji. Da-si sin slovenskih starišev, bil se je Einšpieler, kakor sam svojim prijateljem pripoveduje v popolnem nemških šolah „celo poturčil.“ Iskro domovinske ljubezni vzbudil je v njegovem srci Slomšek; da pa je ta iskra vzplamtela, da je najhujši vihar več ugasnoti ni mogel, zasluga je znanega slovenskega rodoljuba Matije Majarja, kojega se, proslavljaše Einšpielerja, moramo čestno in hvaležno spominjati. — Že leta 1848. začel je Einšpieler marljivo dopisovati v „Slovenijo“ v Ljubljani, v „Südslavische Zeitung“ v Zagrebu, v „Slavische Centralblätter“ v Pragi i. t. d. Toda absolutizem, ki je vladal tja do l. 1860., dušil je ves razvoj slovenskega naroda; na novo pa so se začeli narodi avstrijski in mej njimi tudi Slovenci gibati, ko nam je dal naš cesar ustavno vlado, kakeršno še imamo danes. Pogumno je stopil tedaj Einšpieler na politično polje in neustrašeno branil svete naše pravice. Geslo bilo mu je vedno povsod: „vse za vero, dom, cesarja.“ Dobro védoč, kolike važnosti je v ustavni državi časopisje, začel je l. 1861. izdajati politični mesečnik: „Stimmen aus Innerösterreich.“ Ko se je ta izvrstno uredovani list v kratkem času čitajočemu občinstvu jako priljubil, izpremenil ga je Einšpieler ob začetku l. 1863. v tednik. Toda še meseca marca istega leta bile so „Stimmen aus Inneröst.“ zaradi nekega članka zoper Koroški deželni zbor konfiscirane; urednika, t. j. Einšpielerja, pa so dejali v preiskavo in ga, ker ni hotel objaviti imena dotičnega dopisnika, obsodili v zapor na jeden mesec, koja kazen je odsedel, ker vsi rekurzi niso nič pomagali v samostanu oo. Servitov v Lukavi. Ker so vsled tega „Stimmen aus Innerösterreich“ prenehale, kupil je Einšpieler l. 1865. s trgovcem Rossbacherjem časnik „Die Draupost“, kojega je uredoval sodelovanjem Albina Močnika Anton Močnik — oba sta danes huda naša nasprotnika — v istem duhu, kakor so bile „Stimmen aus Innerösterreich;“ a tudi ta list moral je

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins
poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Dvanajsto poglavje.

(Dalje.)

Aliku je obličje res kar gorelo naudušenosti, da bode videl in slišal tega darovitega tujca. Isto tako Murrayu. Starejši dečko je hrepenel, da bi občeval z možem, čegar npravstvene in duševne lastnosti in zmožnosti so toli slovele, mlajši dečko res še ni bil duševno popolno razvit, vendar dovelj, da je kazal ukus za možate vaje in spretnost za vse one umetnosti, ki vobraznost duhovitega in pogumnega dečka mikajo.

„Mabel, prav gol slučaj je bil, da nisi videla Parcivala, ko si tukaj bila pred tremi leti,“ rekel je Henrik; „poslej me je večkrat hotel k očetu spremljati, a o določenem času jaz nikdar nisem mogel od doma. No takrat pa pride gotovo, ker zmeraj vestno drži svojo obljubo. In da ne bi uboga

teta Sabija opravljala vseh dolžnostij gospodinje, hočeva jutri odpotujoče goste z ranim zajutrekom odpraviti, kaj ne Helena?“

Helena je pritrdila temu nesebičnemu predlogu gostoljubnosti s pogojem, da bi Mabel nekaj tednov pozneje za dalje časa jo obiskala. Ko jej je to nekoliko obljubila, določili so, o kateri uri bodo odpotovali. In komaj se je soluce pokazalo, bili so potniki že na potu domov.

Stari Zorel ni razumel imenitnosti te poti ter se potnikov nikakor ni hotel usmiliti, da bi bil hitreje vozil. Kar ve večina živalij te vrste, ta konj pa baje ni vedel, da pot domov drži; kajti Zorelu so prejšnji in srečnišči dnevi minevali v veliki čedi divjih konj, ki so se svobodno po obširnih poljanah pasli in drvili. Akopram so ga bili že pred mnogimi leti ujeli in udomačili, vendar si je bil prisvojil le malo nagonov naobraženega življenja; bil je čmrn in silno trmast. Murrayu je bil veliko skrb zanj povrniti, da je bil na potu tija nenavadno naglo tekel; sedaj ga pa vse dobrokanje ni moglo napraviti, da bi bil hitrejši vozil. In opoludne potniki še niso dospeli do prejšnjega počivališča, ki je nekaj manj nego polovico poti zaznamoval. Bilo je že

sredi popoldne, ko so sledkar dospeli do kraja, kjer je pot, zapustivši reko, kar premočno prek ravnih poljan, okoli šest kilometrov daleč, držala. Zadnje pol ure peljala jih je pot skozi ozek gozd, v čegar hladu so obstali, da bi se konj nekoliko odpočil. Mabel je v tem snela klobuk, da bi tem svobodneje dihala, Murray pa se je bil splazil prek strmega brega do reke ter je nabral krasnih divjih cvetlic, katere je poslej, dalje se peljaje, na svoji omari v vskusen venec spletel.

„No, stari Zorel,“ zaklical je, stopivši na omaro in venec s šaljivo spoštljivostjo Mabeli na golo glavo položivši, „to je res krasna dirka na skus! Oživi se no in delaj čast svojej gospe, katero jaz za kraljico polja venčam.“

Komaj je bil izgovoril te besede, katere je močen pok Alikovega biča spremljeval, kar ga nenaden mah voza požene z visokega stališča na zemljo, da jo je meril, kolikor je dolg in širok. Sledil je prizor popolnoma predrugacenega pogleda: stari Zorel je bil zmagovalec na dirjalski, Mabel pa je bila no prestolu sedeča, a popolnoma onemogla kraljica.

Kjer je cesta zapuščala goščavo, razhajala se

zaradi velike denarne izgube že drugo leto (1866.) prenehati. Ob enem je Einspieler izdajal pod uredništvom Janko Božiča po dvakrat, pozneje trikrat v tednu jako izvrsten časopis „Slovenec“, ki je zaradi neprijazne tiskovne svobode izhajal le tri leta (1865. do 1867. l.). (Konec prih.)

Čehi v beli Ljubljani.

Banket.

Mej pokanjem topičev, ki so se jako pridno zažigali na krasnem razgledu „Pri mareli“ nad Šiško ter vznemirjali jako občutljive živce nekaterih gospodov, začeli so se na vrtu Čitalnice Ljubljanske zbirati češki gostje in domačini k banketu, prirejenemu v baš v ta namen postavljenem šotoru in v steklenem salonu. Banket bil je pravo za pravo glavna točka veleznamenitega češkega pohoda. Pomen sestanka Čehov s Slovenci se je sicer očividno pokazal že takoj pri vsprejemu, naglašal v ognjevitih besedah pri koncertu in v mestni dvorani in na vseh raznih krajih, katere so obiskali severni naši bratje, a vendar bil je banket najvažnejši del, kajti tu so se oficijalno menjavale vizitnice, tu se je najmarkantneje izražala slovanska vzajemnost, obestranske simpatije, tu se je poudarjal paralelizem, ki tesno spaja osodo naroda češkega s slovenskim, osodo bratskih dveh narodov, ki sta vsled svoje leže najzahodnejši predstraži Slovanstva.

Banketu predsedoval je g. Ivan Hribar, načelnik odbora za Čehov vsprejem. Kot prvi govornik poprijel je besedo cesarski svetnik g. Mur-nik. Omenivši zveze naših buditeljev s češkimi veljaki, poudarjal je, da je naš prepoved le možen bil pod milim žezlom ljubljenskega vladarja, zato je preverjen, da se bodo vsi z njim združili v jedno-glasen klic: „Slava Franu Josipu, cesarju avstrijskemu, kralju češkemu in ilirskemu!“ (Trikratni slava-klici, godba zavrira cesarsko himno, katero vsi stojé poslušajo)

Za njim oglašil se je g. Hribar, izražal svoje veselje, da je sedaj Slovincem prilika vsaj deloma povrniti prijaznosti in ljubezen, ki so jo naši rojaki pred dvema letoma uživali v zlati Pragi, poudarjal veliki pomen tega potovanja, ki bode utrdilo naravne vezi mej obema narodoma. Češkim vrlim bratom in milim sestram zakliče torej v beli Ljubljani: Pozdravljeni! Vitejte nám! (Slava! živio!)

Naslednji govornik bil je dr. Rudolf Schmaus. Vsprejem v beli Ljubljani preveril je njega in njegove sopotovalce, da Ljubljana ni več ognjišče nasprotnikov Slovincem, da Ljubljana kakor orjaški Triglav pazno gleda po vsem Slovenskem, da je glavno mesto Slovenije, že njena glavna žila, zato-rej napiva: Bodočnosti in razcvetu bele Ljubljane!

Podžupan V. Petričič zahvali se v imenu mesta na tej laskavej napitnici ter napije: V slavo matere Prage in njenega prebivalstva! Za njim je urednik „Politike“ g. A. Srb primerjal položaj avstrijskih Slovanov, katerim se godi, kakor svetopi-semskemu Lazarju. Nemci vedno kriče, kako so za-tirani, a mi bi prav radi z njimi menjali, naj nam dajo pravice, katere imajo oni in naj nas potem vladajo, kakor mi nje. „Narod se oropa, ka-dar se mu vzame jezik“ zato-rej se bomo

temu upirali z vsemi silami. Kakor je bajni Antej dobival novo moč iz matere zemlje, tako tudi Slo-vani. Mati zemlja pa so nam sorodni narodi slo-vanski, mej njimi v prvi vrsti narod slovenski. Na-rod slovenski naj živi!

Deželni odbornik dr. Vošnjak posegel je v daljšem govoru v zgodovino češkega naroda, ki je pred stoletji že prevzel imenitno kulturno nalogo, s katerim smo bili že pred stoletji dvakrat v jedno državo združeni, namreč pred 1200 leti, ko je vla-dal Samo in za Otokarja, ki je bil osebo na slovenskih tleh in kateremu se je poklonil narod. Pozneje bili smo zopet ločeni, nismo se več poznali in ob bitki na Beligori Slovenci niti solz nismo imeli. V novejši dobi pa se je obrnilo na bolje tudi pri nas. Da je pa tako prišlo, zahvaljevati se imamo narodu češkemu, našemu bratu in naravnemu sobo-ritelju.

Slava narodu češkemu!

Ko je naznanil g. Hribar, kakor smo že včeraj povedali, da so češki gostje poklonili 500 gold. za „Narodni dom“, kar je bilo z burnimi živoklici vspre-jeto, vrstile so naslednje napitnice: O. Fr. Eckert na vzajemnost naroda češkega in slovenskega. — Državni poslanec dr. Ferjančič primerjač razmere in položaj obeh narodov izraža željo, da bi kakor doslej skupno in zlošno bojevala z uma svitlim mečem ter napije bodočnosti češkega in slovenskega naroda.

Predsednik kluba kranjskih deželnih poslancev L. Svetec je na podlagi zgodovinskih podatkov dokazoval, kako so Slovani branili evropsko kulturo pred Turkov navali, kako so 1848. l. rešili Avstrijo Rusi in Hrvati, Čehi in Slovenci, ki so zvesto ostali za Avstrijo. (Burno odobravanje). Slovani so vsekdar bili zvesti Avstriji, nje branitelji, zato-rej napija Slovanom „At' živijo Slovani!“

Urednik „Narodnih Listov“ Ryba zakliče „Na zdar“ žurnalistiki slovenski, ki je doslej izredno naudušeno delovala v slovenskem zmislu in bode izvestno tudi na dalje. Dr. Hudnik napil je v lepem govoru češkim damam, ki tako iskreno in požrtovalno delujejo na narodnem polju, na kar sta se v lepih naudušenih besedah zahvalili gospodičini Ana Dunkovska in Gabrijela Weiss, kar je vzbudilo občno naudušenje. Kanonik Klun napil je v imenu slovenske duhovščine vrlému narodu češkemu, v imenu v Ljubljani bivajočih Čehov po-zdravil je goste inženjer Hrasky, g. Skabrné pa v imenu trgovcev in obrtnikov Ljubljanskih, na kar se je zahvalil tovarnar Pitrdle. Deželni poslanec F. Stegnar nazdravil je češkemu učiteljstvu, od-zdravil pa meščanski učitelj Vadjera, doktorand Marolt češkemu dijaštvu, na kar je odgovoril velikošolec Pantovski. S slednjega govorom bil je banket končan.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 9. avgusta.

Že včeraj smo omenili, da naméni mini-ster nasproti Čehom ni bil mož beseda. Danes je nam še omeniti, da je pl. Gautsch obetal Fander-licku, da se bode več čeških srednjih učilišč zopet vzelo v državno oskrb, ako mu dovolijo družega

seksijskega šefa. Češki poslanci so glasovali za dru-zega seksijskega šefa, minister je pa na svojo ob-ljubo pozabil.

Vnanje države.

Princ Koburški in njegov pobočnik Dobner nesta le izstopila iz honvedske vojske, ampak sta se tudi odrekla svojim dosedanjim činom v vojski. Tako je novi **bolgarski** knez razrušil vse oficijalne odo-nošaje z **avstrijsko** državo. To je storil zatega-del, da bi kdo ne mislil, da je avstrijski kandidat za bolgarski prestol. Popolnem prostovoljno je pre-vzel izvolitev in celo proti volji vevlastij odšel je v Bolgarijo. Tako se vsaj zagotavlja, nam se pa vender to ne zdi prav verjetno. Ko bi kaka vlast mu ne dajala na skrivnem potu, bi se Koburžan ne predrznil iti v Bolgarijo. Kake nasledke bode imel prihod Koburžana v Bolgarijo, se ne ve. Fran-coski list „Gaulois“ je priobčil eksposé nekega di-plomata, da prihod princa Koburškega pomenja vojno še do spomladi. Ker grof Kalnoky ni ničesar storil, da bi odgovoril Koburžanu, naj ne hodi v Bolga-rijo, spravi je avstrijsko politiko v velike zadrege.

Vest, da gre Koburžan v Trnovo le zategadel, da se bode odpovedal **bolgarskemu** prestolu, je pač izmišljena. Vse kaže, da je princ trdno sklenil ostati v Bolgariji, dokler se bode le mogel obdržati. Seboj je vzel tako mnogobrojno spremstvo, da pač ni misliti, da samo za zabavo gre v Bolgarijo. Ne ve se pa še, ali pojde Koburžan naravnost iz Tr-nova v Sofijo, ali pa prej obišče druga mesta v Bolgariji in Vzhodni Rumeliji. — V soboto snide se veliko sebranje v Trnovem, da bode novi vladar prisegel na ustavo in regenti odlože svojo oblast. Ministerstvo bode dalo svojo ostavko. Princ bode potem potrdil sedanje ministerstvo, ali pa bode ime-noval nove ministre.

Komisija, katera preiskuje stanje **srbskih** financ, misli nekda nasvetovati, da se toži prejšnje ministerstvo. Prišla je na sled raznim zlorabam, ki gotovo ne delajo časti srbskim naprednjakom. — „Kijevskoje Slovo“ je izvedelo, da je naučno mini-sterstvo sklenilo nazaj poklicati metropolita Mihajla in mu je to že naznanilo. Sedanji metropolit bode pa za njegov kanonični prestop delal pokoro.

Iz pisave **ruskih** oficijoznih listov se dá posneti, da Rusija nikakor ne misli potrditi Kobur-žana bolgarskim knezom. „Novoje Vremja“ piše, da princ Koburški nikakor ne sme pričakovati, da bi ga priznala Rusija, ker ga je volilo nezakonito se-branje. Še za njegovo prizadevanje, približati se Ru-siji, se v Peterburgu ne bodo zmenili. Dokler ga ne voli zakonito sebranje s pritrjenjem Rusije, nema pravice v Bolgariji igrati nikake vloge. Če pa hoče bil politični pustolovec in usurpator, mora pomisliti, da ga Rusija ne bode nič bolj čislala kakor Stam-bulova in druge. Novega pseudokneza Rusija ne bode niti toliko čislala, kakor je Battenberžana. Ko pride v Sofijo, bode le jeden političen pustolovec in protiruski agitator več v Bolgariji. Za Rusijo bode pa prišel trenutek, da preudarja, da naredi konec podobnim nakanom. — „Nord“ pa pravi, da bode Rusija zmatrala odhod Koburžana v Sofijo, katerega Evropa ni priznala, za popolno razrušenje Beroliuske pogodbe ter bode potem uravnala nada je svoje po-stopanje.

Komisija, katero je sestavila **turška** vlada, da se posvetoje, kako bi se rešilo bolgarsko vprašanje, ne more priti do nobenega sklepa. To je tudi čisto naravno, kajti dokler se stvari v Bolga-riji za Rusijo ugodneje ne zasučejo, je tudi rešitev nemogoča drugače, kakor če hoč Turčijo z vojaško silo pregnati Sofijske mogotce, za kar se pa v Cari-gradu ne bodó odločili.

V velikej vojvodini **Luksemburg** se močno agituje za pridruženje k Belgiji, kadar bi umrl se-danji nizozemski kralj.

Novi **italijanski** ministerski predsednik

je v dva tira prek poljan. Akopram sta oba tira v obče držala v isto mer, vender sta se mej seboj razlikovala. Alik se je bil nalašč ognil onega tira, katerega so se bili pri prejšnji vožnji izvolili, ker ga je presekaval globok jarek, katerega je bil on-danji dež z grdim blatom napolnil. Ist jarek vlek pa se je tudi prek druge ceste, le da ga je lesen mostič potnikom zakrival. Na nesrečo je bil dež, ki je bil prvo pot nevozno naredil, tudi na drugi poti napravil veliko nevarnost, kajti odplaval je bil porungelj ter v mostu, v največji naglici napravlje-nem, naredil kaj lokavo rezo. Stari Zorel je bil spotaknivši se ušel usodi ter se ognil pasti za ne-previdneže, a pogon Alikovega biča in naslednja nesreča sta voz v največjo nevarnost spravila.

Jeden trenotek poprej, nego so potniki nevar-nost opazili, pogrezneta se prednji kolesi v luknjo med porungelji, oje se je razdrobilo in prestrašeni konj se je odtrgal ter odtekel.

Poškodoval se ni nikdo, ker Alik in Mabel sta bila ukljuba mahu na sedeži obsedela, in Murray je bil le nenadoma padel; a njih položaj je bil smešen in kaj neprijeten. Pred njimi širile so se poljane, na katerih ni bilo videti nobenega predmeta razen njih debelokoščenega konja, ki je veseleč se

svobode v daljavi poskakoval ter jih baje zaradi nezgode zasmehoval. Za njimi je bila mala goščava, iz katere so bili ravno kar prišli. Vedeli so tudi dobro, da več kilometrov daleč okrog ni bilo no-benega človeškega bivališča. Kolikor obupen je od te strani bil njih položaj, bil je vender tudi dokaj smešen. Ko so se jedenkrat žalostno mej seboj po-gledali, zakrohotali so se vsi drugi trenotek. Alik in Mabel sta si smeh ustavila s tem, da sta se začudila, kaj naj bi počeli. Murray pa je pogledoval oba, kako sta v kraljevskem lišpu na potrdem vozu sedela, potem pa se oziral po konji, kako se je v varni daljavi svoje svobode radoval. Vse to mu je izbujalo največji smeh, ki je bil toli nalezljiv, da se tudi Alik in Mabel nista mogla mirno posveto-vati, kaj naj bi storili.

Ta trenotek zaslišijo v bližnji goščavi glas, pri katerem so vsi hipoma potihnili. Bil je glas moža, ki je v radosti svojega srca glasno popeval.

Vsi so nastavljali ušesa, da bi toli ugodne jim glasove slišali. Ko so se glasovi bolj in bolj pri-bližavali, zarudevalo je Mabeli obličje razburjenosti in pričakovanja. Le enkrat pred mnogimi leti je bila slišala tu glas, te besede, to krasno melodijo, in vender — ali je mogoče! zdelo se jej je, da je

sredi divjih poljan zopet naletela pevca one vele-častne hvalnice. Ukljuba vsem razlogom zdrave pa-meti pričakovala je bližujočega človeka s čudovito gotovostjo, da je z onim pevcem jedna in ista osoba.

Trenotek pozneje prikazal se je mož na konji iz gozda. Zagledavši nenadne poslušalce nehal je peti, prišel k njim ter se okrog oziral, kot bi jih hotel izpoznati. Bil je krepko rasten mladenič v priprosti lovski obleki. Puška na rami in vrvice divjih tičev ob vratu njegovega konja ste pričali, da je z uspehom v bližnji okolici tiče streljal. Vrh tega bil je popotnik, kar se je lahko sklepalo po mavhah in debeli zemljemerski plahti ob sedlu; po-toval je tudi na svoje veselje, kar se je lahko po njegovem zmernem jahanji slutilo. Tudi ni bilo čudno, da je petje hkratu mu utihnilo na ustnih in da je bil ves začuden in radoveden, ko je nenadni prizor zagledal. Dva mladiča, jeden krepk dečko, drugi goli paglavec, stala sta poleg potrtega voza (ker Alik je bil v tem s sedeža stopil), in na vzvišenem sedeži sredi brezkončnih poljan je sama sedela mlada, lepa devojka, nevedoma venčena s krasnim vencem, katerega jej je bil Murray v trenotku nezgode na glavo posadil; precej daleč od njih pa je stari Zorel srečno pozabivši svoja leta okoli plesal in z neka-

Crispi baje ne mara definitivno prevzeti vodstva ministertva vnanjih zadev. Rad bi dobil koga drugega za ta portfelj, kar pa ni lahko stvar, ker Crispi hoče, da se bode novi minister vnanjih zadev popolnem umajal z načeli ministertva. Ko bi pa Crispi ne mogel dobiti za ministertvo vnanjih zadev osebo, ki bi mu bila po volji, bode pa sam definitivno prevzel ministertvo vnanjih zadev, ministertvo notranjih zadev pa odstopil komu drugemu.

Dopisi.

Iz Celja meseca avgusta [Izv. dop.] Nedavno ste v „Slov. Narodu“ prine-li kratko opazko o nekem dopisu, v kojem se je odhajajoči Breški sodnik jako pohvalno povikševal. Opazka nam je bila uprav iz srca govornjena in nam daje povod, o enakih slučajih spregovoriti. Mi Slovenci imamo dve prav nelepi navadi. Prva razvada je, da smo do ekscesa potrpežljivi; ako nas kdo klofutne po jednem lici, brž nastavimo mu drugo. Druga razvada je, da čestokrat podvigujemo v deveta nebesa možake uradniškega stanu, katere jedva poznamo in katerim že pripisujemo naklonjenost do nas, če se nam milostno nasmehnejo v svoji uniformi z zlatim ovratnikom.

Bele vrane so pri nas na Štajerskem uradniki, ki nas ne zaničujejo kar javno, pa samo zato vender ni treba kar na mah dvignoti kako osebo visoko na ščit ter proslavljati jo, češ, storila je svojo dolžnost. Prva in sveta naloga vsakega uradnika, v prvi vrsti sodnika je, da je pravičen, torej to ni dobrota, temveč stroga dolžnost.

Če je uradnik vrhu tega še uljuden, ga moramo čislati. Če je pa naše gore list, in ne zaničuje našega naroda, našega jezika, temveč v svojem uradu po obstoječih predpisih ravna, še le takrat imamo nekaj uzrokov, hvaliti ga in obžalovati njegov odhod. Mi pa žalibog v okrožji celjskem poznamo sodnike, rojene Slovence, ki obračajo svoj plašč, ali pa celo zagovarjajo provokacijo nemških turnarjev ob Anastazija Zelenca svečanosti, ki zaničujejo značajne narodne učitelje itd. To so lastnosti, katere na debelo prevagujejo na tehtnici školjko, v katerej je pravičnost uradnika, brez katere si avstrijskega uradnika niti misliti ne moremo.

Pisali ste jedenkrat, da smo Slovenci tudi preradodarni v podeljevanji častnih občanstev. To je britka resnica!

Če kak p. t. okrajni glavar ogovori slovensko deputacijo v našem jeziku, če okrajni sodnik sestavlja zemljiščne knjige in tam odpravlja pomanjkljivosti, kar je dolžnost, — hajti! imenujmo ga častnim občanom!! Da! Slovenec je — a v srci? Da! Bog nas varuj! Kameleon najčisteje vrste!

Pravica v sodnijah ali glavarstvih se pri nas ne kupuje liki v Perziji in doseči jo moramo, če je sodnik ali glavar še tak — paša!

Smo li torej prisiljeni vsako betvico pridobljene naravne pravice plačevati s hvalisanjem in častnimi diplomami?

Kadar pa so nam resnično naklonjeni uradnik ravna, bodisi v svojem uradu, bodisi v socialnem življenji po besedah Gregorčičevih:

„Dolžan ni samo, kar veleva mu stan,
Kar more, to mož je storiti dolžan!“

terimi deli svoje oprave tla pometal. Šaljivi dogodek bil bi skoro resnobejnega tujca v smeh pripravil, zlasti ko je od daleč malo skupino prvokrat pogledal. Ko pa je bliže prišedši natančneje ogledal družbo, izrazovali so se drugačni in ne toli lahko pojasnjeni čuti na obličji mladeniča; a tudi Mabeli je obraz polila močna izdajalska rudečica mejsebojnega spoznanja. Kajti tujca sta si bila, in vender si tujca tudi nista bila. Videla sta se že poprej, in onikrat kot sedaj, akopram v popolnem drugačni zadevi, prišel jej je bil na pomoč. Minolo je bilo nad šest let, ko je bila v Bloodgoodovi hiši oni nesrečni večer prvokrat videla to možato postavbo in to plemenito obličje, in sedaj sta se v toli različnih razmerah zopet naletela v samotni zahodnih poljan.

Pa niju zadrega je bila le hipna, kajti Bayard bil je mož dejanja. Predno sta se drugikrat pogledala, razumelo je njegovo bistro oko ves položaj; in ne da bi bil prišel bliže in po tem ali onem vprašal, odiral je, da bi bežečega konja vjel. Ta naloga ni bila toli lahka. Neizurjenemu jezdecu bilo bi to nemogoče, kajti čas in navada nekdanj divjemu konju širnih poljan nista bila uničila spomina na nekdanjo svobodo; ker je to nenadoma zopet zadobil, podoba je bila, da se je stari Zorel tudi pomladil in okrepil.

(Dalje prih.)

takrat ga visoko spoštujemo ako je vztrajen častno mesto mej Slovenci mu pripoznajmo, ako mu je sploh kaj na tem!

Iz Logatskega okraja 10. avg. [Izv. dop.] Nadejal sem se, da bode o letošnji tukajšnji okrajni učiteljski skupščini kateri gospodov tovarišev poslal kako črtico v javnost, a ker do sedaj še nikjer nič zapazil nesem, naj v kratkem omenim samo to le: V 2. dan avg. t. l. otvori gosp. predsednik zborovanje s prijaznim ogovorom, pozdravi navzočna gosp. duhovnika in gospode učitelje iz postojinskega okraja, ki so blagovolili nas počastiti s svojim pohodom, ter se udeležiti našega posvetovanja. G. predsednik izvoli si svojim namestnikom nadučitelja g. Dermelja, zapisnikarjema sta pa po uskliku voljena gg. učitelja iz Starega trga.

Nato je g. nadzornik nekatere pomanjkljivosti navel, ki jih je pri nadzorovanji šol opazil, a s šolskim napredkom bil je sploh zadovoljen. Šolske počitnice mu po vsem ne ugajajo; zato je svetoval, da v prihodnje bodi pepelnica prosta, pustni ponedeljek pa šolski dan.

Pri posvetovanji o izdaji „opisa“ tega šolskega okraja ukrene se, da se rokopisi izroče odboru treh udov. In v ta odbor so izvoljeni gg. nadučitelji: Benedek, Poženel in Ribnikar.

O 5. točki dnevnega reda: Kako je mogoče pri ponavljalnem pouku uspešno delovati? je gosp. nadučitelj Pipan pohvalno govoril.

Šesta točka. Pri vprašanji, kdaj se more po obstoječih postavah otrok od obiskovanja ljudske šole oprostiti, se je domenilo, da 1.) otroci smejo iz vsakdanje šole izstopiti in ustopiti v ponavljalno z 12 letom svoje starosti samo takrat, ako so bili v vsakdanji šoli celih 6 let poučevani. Izjema je samo pri onih otrocih, ki so bili privatno (doma) poučevani, in so si pridobili postavnih vednostij. 2.) Otroci, ki so začeli s 7 ali 8 letom svoje starosti v šolo hoditi, naj hodijo v vsakdanjo šolo redno do spolnjenega 14. leta svoje starosti, in potem, ako so postavnim terjatvam zadostili, oprostite naj se ponavljalnega pouka.

Zastopnikom učiteljstva v c. kr. okrajnem šolskem svetu za ostalo dobo poslovanja bil je skoro jednoglasno izvoljen nadučitelj gosp. Ivan Peženel.

Odbora, književni in stalni, ostaneta tako kakor do sedaj, samo v književni odbor ustopi gđ. Pavlin Jedviga mesto izstopivše gospe G.

O poludne zaključiti g. predsednik zborovanje s trikratnim živio in slavaklicem presvetlemu vladarju in nato se zapoje prav krepko cesarska pesen.

Potem se zberemo vsi skupje v gosp. Rihara gostilni, kjer smo se prav po bratsko zabavali. Ob 3. uri popoldne pridejo še nekateri naši gospodje kolegi in gđe. kolegije iz Kamniškega okraja z gosp. tajnikom kmetijske družbe. Nato se takoj podamo na Spodnjelogaški šolski vrt, da si ga ogledamo. Tajnik kmetijske družbe g. Pirc je hvaljevedno govoril o šolskih vrtih in o sadjarstvu sploh, kakor najdeš v gosp. R. Dolenčevej knjigi „Sadjarstvo in ovcarstvo“ I del. To je najboljša knjiga v tej stroki, kar jih do sedaj imamo v domačem jeziku spisanih.

Po končanem gosp. Pirca govoru poslovimo se, podamo si roke v znamenje bratske ljubezni ter se razidemo v nadi, da se drugo leto zopet zdravi in veseli vidimo. Torej na svidenje!

Iz Kozjega 10. avgusta. (Okrajni šolski svet.) Ker je sedanji okrajni zastop po velikej večini naroden, pozvalo je okrajno glavarstvo v Brežicah hitro stari okrajni zastop, čegar doba je že davno potekla najprej na 16. dan avgusta, potem pa je to spremenilo in ga sklicalo na 8. t. m., da voli hitro novi okrajni šolski svet za 6 let, predno pride potrjenje načelstva novega okrajnega zastopa od cesarja. Tako silno se je mudilo! —

Čudom se čudimo takemu postopanju vladnega organa.

Komentar pa naj izvolijo na pravem mestu napraviti naši poslanci.

Pri zborovanji starega okrajnega zastopa dne 8. t. m. volili so se naslednji možje v šolski svet: 1.) Dr. Fr. Rauš, odvetnik 2.) Ferdinand Kunej; oba narodna. 3.) Karol Schmidt; 4.) Janez Stadler; 3.) Sigmund Vaczulik nemškutarske stranke. K tem pride še jeden, katerega volijo učitelji, in jeden zastopnik duhovnikov, kateri je seveda naroden.

Tako se je po čudnih spletkah nemškutarjem rešilo, kar se je rešiti dalo.

Domače stvari.

— (Umrli) je pretekli torek na Višehradu v Pragi prošt Vaclav Štule, češkega kraljestva prelat i. t. d. mož, katerega smrt britko zadene ves češki narod.

— (Za družbo sv. Cirila in Metoda) daroval je pri veselej družbi s Slovenci v kavarni Valvazorjevi gosp. Karel Korselt, posestnik tovarne za milo in vosek v Turnovú na Češkem, 10 gld. ter se ob jednem zavezal vsako leto plačevati tej družbi po 5 gld. Gosp. J. Strunecky, zlatar iz Prage, pa je daroval 5 gld. in se zavezal vsako leto kot ud plačevati po 2 gld. — Prisrčna hvala in „na zdar!“ vrhoma Čehoma za tako lep dar in podporo našemu mlademu društvu. T.

— (Nadvojvoda Albrecht) dospel je večeraj zvečer iz Gradca v spremstvu F. Z. M. barona Kuhna v Ljubljano in se nastanil v hotelu „pri Slonu.“ Danes zjutraj ob sedmih ogledaval na vežbališči v Vodmatu tukajšnje vojaštvo. Ogled bil ob devetih končan. Ob polu dvanajstih odpeljal se je pa nadvojvoda z gorenskim vlakom v Celovec.

— (Pogreb) občeznane in spoštovanega tukajšnjega veletržca g. Josipa Krisper-ja vršil se je večeraj zvečer z mnogoštevilno udeležbo občinstva. Ranjki bil je lastnik firme Anton Krisper, jedne najstarejše in največje v našem mestu. Podpiral in udeležil se je pa skoro pri vseh višjih industrijskih podjetjih naše domovine, za katere gmotni napredek je bil vedno vnet.

— (V Kranji) bil je predvečeraj zvečer ob 8. uri volilni shod, katerega je sklical državni poslanec g. dr. Poklukar. Predsednikom bil je izbran mestni župan g. Šavnik, ki je precej številne volilce pozdravil, javljajoč jim, da je na dnevnem redu izvestje državnega poslanca dr. Poklukarja in posvetovanje glede gimnazije v Kranji ter potem dal besedo poslancu g. dr. Poklukarju. Slednji je potem v obširnem govoru risal svoje in svojih državnozbornih tovarišev delovanje, pohvalno omenjal ministra Pražaka, izrekel pa tudi nekoliko kritičnih besed o ministru Gauči in njega nakanah glede gimnazije v Kranji in obrtne šole v Trstu. Po končanem govoru izrekli so volilci poslancu dr. Poklukarju jednoglasno zaupnico. O gimnaziji Kranjski govoril je nje vodja g. Wiesthaler jako dobro ter naposled predlagal: naj se poslanec dr. Poklukar naprosi, da vkupe s poslancema Hohenwartom in Windischgrätzom stori potrebne korake, da gimnazija Kranji še na dalje ostane. Predlog se vsprejme, isto tako po dr. Šavniku jako dobro utemeljena resolucija, ki slóve:

„Odredba naučnega ministra, gledé odprave nižje gimnazije v Kranji, bila bi, ako se uradno potrdi:

1. v nasprotji z opravičeno zahtevo slovenskih starišev po izobraževanju njihovih otrok, katerim zeló obtežuje ustov v srednje šole;

2. ta ministrova naredba je v nasprotji z interesi države in državnih financ, ker bi bilo potem neobhodno potrebno, v Ljubljani ustanoviti mnogo dražjo drugo državno višjo gimnazijo;

3. je ta naredba zeló žaljiva za narod slovenski, ki pač sme zahtevati, da se s kranjsko, deloma slovensko nižjo gimnazijo ne ravna strogeje, kakor s sploh slabeje obiskovano nemško gimnazijo v Kočevji.

Zbrani volilci Kranjskega mesta, kateri za vzdrževanje te gimnazije prinašajo tolike žrtve, izrekajo tedaj svojo odločno željo, da naj se poklicana deželna oblastva in pa naši zastopniki v deželnem iz državnem zboru z vsemi postavnimi sredstvi potezajo, da se ta neopravičena, državnim koristim škodljiva in naš narod tolikanj žaleča ministerska naredba ne potrdi, oziroma prekliche.“

— (Vojaško.) V Ljubljano dospel je 97. pešpolk kralj Milan in se je nastanilo sedem stotnij v novi bolnici za južnim kolodvorom, 9 stotnij pa v bivši cukrarnici. Častniki jako hvalijo lepo sezidano novo bolnico, velike njene prostore, kjer bivajo vojaki. Tudi dva eskadrona ulancev prišla sta v Ljubljano.

— (Odbor „Slovenskega pevskega društva“) je na povabilo slavnostnega odbora za Trstenjakovo slavnost sklenil, da se je udeleži korporativno ter da prevzame pevski del sporeda. Naznanja se to tem potom vsem izvršujočim udom „Slov. pev. društva“ ter se prosi, da se udeleže Trstenjakove slavnosti dne 4. septembra v Slovenjem gradci. Gosp. poverjeniki in slavna pred.

edništva čitalnic, katere imajo pevske zborove, so prošeni, da blagovolijo kakor bitro mogoče odboru „Slov. pevskega društva“ naznaniti, ako in koliko pevcev in pevk se bode udeležilo omenjene slavnosti, da se jim morejo naznaniti oziroma poslati pesni, katere se bodo skupno pele pri slavnostnem banketu in pri narodni veselici. Dolžnost je posebno štajerskih Slovencev, kot ožjih rojakov slavljenca, osobito pa vseh narodnih društev štajerskih, da se udeležijo slavnosti, ter pokažejo, da znajo ceniti neumorne zasluge moža, ki je posvetil celo svoje življenje slovenskemu pisateljstvu.

— (Podružnica društva „Rudečega križa“ v Vipavi) priredi 17. avgusta, na predvečer rojstnega dneva Njegovega velečastva svetlega cesarja Frana Josipa I. slavnost v proslavo imenitnega tega godu. Slavnost obeta biti velečastna. Obljubilo nam do sedaj udeležiti se je nad 80 oseb, mej drugimi odličnimi gosti tudi gospod okrajni glavar Postojnski Anton vitez Schwarz. Slavnost vršila se bode na prostem, na vrtu gospoda Karola Dolenca. Vspored jej je: 1.) Pozdrav. 2.) Slavnostni govor, govori g. Aleks. Budal. 3.) Himna, poje Vipavski pevski zbor. 4.) Deklamacija: „Begun,“ zložil Stritar — deklamuje gospica Olga Ložarjeva. — 5.) „Il Trovatore,“ šesteroročno na glasovir. 6.) Petje — čveterospjev. 7.) Deklamacija: „Klic na boj!“, deklamuje gospodič. Oskar Held. 8.) Petje: tenor solo se spremljevanjem na glasovir, poje gosp. Andrej Dittrich. 9.) Petje: sopran se spremljevanjem na glasovir, poje gospica Olga Ložarjeva. 10.) Srečkanje. Potem je skupni obed, ki stane za gošpode po 1 gld. 50 kr., za gospe po 1 gld. Gospodo, ki morda želi udeležiti se slavnosti, prosi uljudno, da bi se o pravem času oglasila Odbor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Orsova 11. avgusta. Princ Koburški ukrcal se je danes zjutraj ob 5. uri in bode iz Vidina odposlal okrožnico vlastim.

Peterburg 11. avgusta. „Journal de St. Petersburg“ pravi: Koburžana potovanje je zopet jeden onih obžalovanja vrednih dogodkov, na katerih so Bolgari tako bogati. Ker potovanje pod nikakim naslovom in v nobenem oziru ni rešitev vprašanja, treba sedaj čakati na nadaljni razvoj.

London 11. avgusta. Pri banketu v Mausionhouse izjavil je Salisbury, da so vse nevarnosti za evropski mir izginile, on torej pričakuje, da bode zavladal globok mir.

Razne vesti.

* (Volapük.) Minulo nedeljo bil je v Monavem prvi veliki shod volapükovcev. Zborovalce je pozdravila neka dekhca v volapüku. Predsedoval je predsednik volapükovskega kluba v Monakovem, Schnepfer. Shoda so se udeležili volapükovci iz Nemčije, Nizozemske, Francije, Švice in Amerike. Vsi govori in napitnice vršile so se v novem svetovnem jeziku.

* (Velika starost.) Kakor poročajo listi, živi v Wirowu v Šleziji 120 let stara ženska. Ime jej je Fabian in ni omožena. 25 let je že slepa, sicer pa še zdrava.

Gospodje pevci,

ki se udeležijo izleta na Krško, se uljudno prosijo, da pridejo k skušnji, ki bode jutri 12. avgusta ob 8. uri zvečer v po prijaznosti odstopivših prostorih „Glasbene Matice“ v Virantovi hiši.

Vabilo.

Vse one brate „Sokole“, kateri se bodo udeležili v nedeljo 14. t. m. sestanka vseh južnih telovadnih društev „Sokol“, najuljudneje vabi k skušnji za proste vaje v torek, četrtek in petek vselej ob 1/2 9. uri zvečer

predtelovadski odsek „Sokola“.

Zahvala.

Najtopleje zahvaljujem se p. n. gg. volilcem v Loži, Vrhniku in Postojini za toliko zaupanje. Za svojo dolžnost smatram povsod in pri vsakej priliki potezati se za vsestranske interese milega nam naroda, vzlasti pa za koristi svojih cenjenih volilcev — vse to v soglasji z drugimi narodnimi deželnimi poslanci. Slava zavednim volilcem!

Postojina, dne 10. avgusta 1887.

(564)

A. Kraigher.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—102)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tržne cene v Ljubljani dne 10 avgusta t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	5.85	Špeh povojen, kgr. . .	64
Rež, „	4.06	Surovo maslo, „ . . .	90
Ječmen, „	3.25	Jajce, jedno	2
Oves, „	2.60	Mleko, liter	8
Ajda, „	3.90	Goveje meso, kgr. . .	64
Proso, „	4.22	Telečje „	50
Koruz, „	5.20	Svinjsko „	60
Krompir, „	2.14	Koštrunovo „	36
Leča, „	12	Pišanec „	50
Grah, „	13	Golob „	20
Fižol, „	11	Seno, 100 kilo	1.69
Maslo, kgr.	1	Slama, „	1.60
Mast, „	66	Drva trda, 4 metr. . .	6.50
Špeh frišen, „	60	„ mehka, „	4.15

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
10. avg.	7. zjutraj	732.84 mm.	20.0° C	sl. vzh.	jas.	26.50 mm.
	2. pop.	728.27 mm.	30.4° C	z. jz.	jas.	
	9. zvečer	727.49 mm.	21.4° C	z. jz.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 23.9°, za 4.0° nad normalom.

Dunajska borza

dne 11. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.35	gld. 81.45
Srebrna renta	„ 82.60	„ 82.75
Zlata renta	„ 112.65	„ 112.0
5% marcna renta	„ 96.45	„ 96.45
Akcije narodne banke	„ 884.—	„ 884.—
Kreditne akcije	„ 280.90	„ 280.90
London	„ 126.15	„ 125.95
Srebro	„ —	„ —
Napol.	„ 9.99 1/2	„ 9.99
C kr. cekini	„ 5.95	„ 5.95
Nemške marke	„ 61.77 1/2	„ 61.77 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 129	gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 163	25 „
Ogerska zlata renta 4%	„ 100	40 „
Ogerska papirna renta 5%	„ 87	35 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	„ 105	50 „
Dunavska reg. srečke 5%	100 gld. 119	25 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	„ 124	50 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	„ —	„ —
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 „ 25	25 „
Kreditne srečke	100 gld. 179	50 „
Rudolfove srečke	10 „ 20	25 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 107	50 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. . .	„ 227	75 „

Zahvala.

Za obilno prijazno sočutje o priliki teške naše izgube, za krasne darovane vence in za častno spremstvo pri pogrebu nepozabljivega našega očeta in soproga, gospoda

Josipa Krisperja,

izrekamo vsem, posebno gg. uradnikom Litjskega rudokopa, gg. trgovskim prijateljem in gg. trgovskim komijem svojo najtoplejšo zahvalo.

(566)

Rodbina Josip Krisper.

Ana Dittrich

bivša udeva Možek.

Jakob Dittrich

hišni posestnik

poročena.

(568)

V GRADCI, dne 8. avgusta 1887.

Učenec,

trinajst do štirinajst let star, ki je dovršil dva realna ali gimnazijalna razreda, slovenskega in nemškega jezika zmožen, ter je krepkega zdravja, **vsprejme se takoj v prodajalnico mešanega blaga.** — Več pove upravnistvo „Slovenskega Naroda“. (549—3)

Nova hiša v Ljubljani na prodaj,

pritlična, z dvema sobama, kuhinjo, kletjo in malim vrtom. Proda se iz proste roke zavoljo službenih razmer. — Natančneje se izve pri lastniku na sv. Martina cesti št. 15. (557—3)

Vožni listi za vožnjo po železnici in po morji v

AMERIKO
pri c. kr. konc. Anchor Line,
Dunaj, L., Kolowratring 4.

Broj 338.

(563—1)

Natjecaj.

Kod obće javne bolnice u Sisku imadu se popuniti do konca o. mj. mjesta bolničkoga podvornika i podvornice (Krankenwerther).

S mjestom podvornika skopčana jest mjesečna plaća od 30 for. i stan u naravi, s potonjim pako mjesečna plaća od 21 lor. i stan u naravi.

Molitelji želeći se za ovo mjesto natjecati, neka pošlju svoje sa svjedočkom dosadašnjega službovanja obložen u molbenicu do 25. t. mj. na podpisano upravu tim dodatkom, da podvornik imade biti vješt hrvatskom jeziku u pismu i govoru, a njeačkom u govoru.

Prednost imadu oženiti bez djece, te koji su u tom svojstvu već službovali time, da mogu oba namješteni biti.

Uprava obće javne bolnice u Sisku,

dne 8. kolovoza 1887.

Upravitelj: Frlk.

! Gostilničarjem na deželi!

priporočam razen eksportnega piva

dvojak

(jako krepko pivo)
(Doppelbier)

iz pivovarne bratov Koslerjev v steklenicah po 1/10 litra. (462—20)

Zahtevajo naj se ceniki.

A. Mayer-jeva zaloga v Ljubljani.

BUDIMSKA

Rákóczy
GRENCICA.

Kot gotovo uplivaajoče čistilno sredstvo priporočajo najslavnejši zdravniki pri trebušnih boleznih, zastajani krvi, zlateji žili, boleznih na jetrih in ledicah ter škrofuloznih boleznih, mrzlici, protinu, spuščanjih, zapiranjih itd. Prodaja se v vseh specerijskih in prodajalnicah mineralnih voda, kakor tudi v lekarnah in droguerijah.

Lastniki: bratje Loser v Budapešti.

(307—11)

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v

njejino stroko spadajoče blago. (87—144)

LJUBLJANA.

Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. LJUBLJANA.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Deželna

Rogaška
slatina.

Tempeljski in Styria-vrelec.

Uspešni lek za želodčne bolezni.

Z vinom mešana prijetna hladilna pijača. (162—11)

Dobiva se pri g. Mih. Kastner-ji, kakor tudi pri gg.: Josipu Fabian-u, C. C. Holzer-ji, Peter Lassnik-u, J. Luckmann-u, Jan. Perdan-u, Jos. Schlaffer-ji, Schussnigg-u & Weber-ji, Josipu Terdini v Ljubljani.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.